

OKRUHY TÉMAT A POZNÁMKY

na přelomu věků

- pandemie koronaviru jako dějinný přerýv, zlom v životě společnosti
- primární úkol církve v době pandemické: truchlení nad ztrátami jako výraz solidarity s trpícími a pozůstalými, modlitba hledající smysl (N. T. Wright)
- prázdné a zavřené kostely jako varovné prorocké znamení (T. Halík)

odkud a kam

- znejistění představ o církvi („Ducha vane, kam chce...“), vysvobození od lpění na falešné identitě, otevírání se budoucímu (M. Balabán), liturgické zpřítomňování „podstatné minulosti“ (A. Hogenová)

změna či proměna

- nikoli zavržení minulosti jako něčeho špatného, nýbrž proměna jako proces transformace minulého (zdeděného, tradovaného) tak, aby se život mohl dál rozvíjet (A. Grün)
- nikoli změnit se v něco jiného, nýbrž proměnit se v to, čím už v jádru jsme
- jestliže se neotevřeme proměně zevnitř, přijdou změny zvenčí

volba pro budoucnost

- automaticčnost katastrofy a zázračnost naděje, otevřenost vůči zázraku proměny, důvěra v možnost stát se strůjci zázraku (S. Biler)
- otevřený dialog a úsilí o spravedlnost jako výraz souhlasu s transformací

příběh naděje pro tělo (individuální i společenské)

- nepodlehnutí zužování lidské existence na „pouhé“ tělo či „holý“ život (G. Agamben, B. - H. Lévy), důraz na obnovu vztahů a na vzkříšení - cesta k plnosti života („aby život měli, a hojně měli...“)
- srozumitelná formulace „příběhu naděje“ (J. R. R. Tolkien - P. Hošek)

bohoslužba jako svědectví a terapie

- společná modlitba jako svědectví o Kristově solidaritě s trpícími a jeho vítězství nad zlem a smrtí (N. T. Wright)
- společná modlitba jako rozvíjení terapeutického rozměru víry
- prožívání „svátostnosti“ světa a radosti ze života ve společenství, kde je osobní víra podpírána slovem i dotykem, živena zázrakem fyzické blízkosti bližního i přítomnosti eucharistického Krista (F. Hadjadj)

církev malá, ale dynamická

- sebe-umenšení církve jako cesta následování Krista, který se ponížil až k smrti na kříži (kenoze)
- sebe-uskromnění CČSH směrem k větší podpoře sociálních projektů, charitativní, misijní, vzdělávací a kulturní činnosti (příklad: přesměrování určitého procenta financí z tzv. církevních restitucí na Husitskou diakonii)
- sebe-překročení CČSH směrem k nad-denominačním aktivitám a podpoře malých pomáhajících společenství (co třeba projekt ekumenicky pojatých terénních sociálních služeb pro potřebné?)
- církve jako příklad „ne-růstového“ fungování - inspirace pro ekonomický systém společnosti (S. Biler)
- sebe-překročení CČSH směrem k ekumenickému svazku ve společenství liturgických církví, které prošly reformací

- nespalovat energii pouze na vnitřní problémy, usilovat o svobodu k „sebe-zapomnění“ (T. Keller) a přeměřovat energii k péči o duši a svět, k větší „solidaritě otřesených“, po jejichž právech se šlape
- rozvíjet ekologicky odpovědnou spiritualitu, která by se odrážela v praxi v životech jednotlivců i ve sborových aktivitách
- položit důraz na uzdravování vztahů, na „christo-terapii“ (která spíše než „od něčeho“ uzdravuje „k něčemu“)

církev aktuální a kontinuální

- schopnost stavět se čelem k aktuálním výzvám a problémům, CČSH přece vznikla jako církev progresivní, liberální a demokratická, otevřená vůči vědeckému poznání i soudobým kulturním proudům, aniž by rezignovala na kontinuitu s historií - CČSH se nesmí stát skanzenem, v němž se „žije“ hlavně připomínkami historických výročí
- problém skrytého klerikalismu (dominantní téma peněz a majetku, strach ze ztráty moci, církevní struktura - selhávající systém zajištění existenčních potřeb duchovních?)

pomoc pomáhajícím

- zavedení supervize a prevence syndromu vyhoření (A. Grün, R. Honzák), pomoc při psychických problémech (zkušenost s psychoterapií), ocenění nápadu Husitské diakonie zřídit krizovou linku

překonání polarity a sjednocení protikladů

- nikoli „buď - anebo“, nýbrž „tak i tak“ (R. Rohr), transformace jednotlivce směrem k celistvému lidství Ježíše Krista, podobně i transformace církve směrem ke schopnosti pojmout polarizující postoje do společného základu víry (S. Komárek)
- církev jako „blázinec Boží“ - prostor, kde se mohou cítit jako doma všichni, kteří „nezapadají“ (odkaz undergroundových komunit), a proto se otevírají eschatologické naději („jsme to, co budeme“ - M. Balabán

úvod k přednášce:

<https://www.mysterion.info/l/budoucnost-zacina-ted/>

rozhovor nad některými z témat:

<https://www.ccsplzen.cz/l/duch-vane-kam-chce/>